

BEYAZ

Büyük bir deprem olsaydı şimdi! Tüm şehir, tüm binalar, gözüne değen her yapı, her yükselti, her şey işte... Sağa sola yıkılmadan ve fakat dümdüz, baş eğmeden, ayakları üzerinde gömülen bir insan gibi, yarılacak toprağın içine girseydi... Büyük bir kâinat olayı bekliyordu işte. Belki kıyamet gibi bir şeyler veya kıyametin ta kendisini! Doğanın ve tanrının insanlara haddini bildirme zamanı gelmemiş miydi? Bu kadar kirlenmişlik, bu vurdumduymazlık, bu adamsendecilik... Bunalmıştı! Son ayrılıklarının ilk günüydü o gün. Son görüşmelerinin akşama bakan yamacında, kimsenin pek de umurunda olmayan bir mahallenin kimsenin pek de umurunda olmayan bir apartmanının kimsenin pek de umurunda olmayan çatısının korkuluklarına oturup bir asrın çeyreğini taşımaktan yorulmuş sırtını incecik bir anten direğine yaslamış kafayı çekiyordu. Ah bataydı bu şehir! Bataydı bu dünya! Bataydı da çıkamayaydı bu insanlar! Ayrılık masasında oynadıkları aşka dikiş tutturmaya çalışma oyununda şah mat olduğunu anlayıp sessizce masadan ayrıldığı andan itibaren biteviye içmeye devam etmişti. Bunalım kerhanesine dönmüş beyninde, sahneler halinde ahlaksız eylemler yapma eğilimindeydi anıları. Çocukken sıcakkanlı bir çekim kuvvetiyle başlayıp yıllarla beraber aşınarak saplantılı bir bağlanmışlığa dönüşen ilişkilerini sonlandırmadan hemen önceki son diyaloglarını hatırlıyordu.

“Bitmeli Kirpi! İkimiz de buradan artık diğerimizin hayatımızda olmayacağını bilerek ayrılmalıyız ve bunun sorumluluğuyla yeni birer hayat kuralmalıyız kendimize.”

Kirpi susuyordu. Birçoğu daha sonra söylenmek için ertelenmiş o kadar çok şeyi vardı ki İris’e... Susuyordu bu yüzden. Çünkü şimdi ne söylese eksik kalacaktı. Çünkü şimdi ne söylese anlatmak istediği şeyleri tanımlayamayacaktı.

İris, gözleri yaşlı bir biçimde devam etti:

“Uzun süredir kendime biz neyiz diye soruyorum. Ve sanırım bir cevap buldum. Biz neyiz biliyor musun? Çocukluklarındaki tüm acıları birbirlerine gömmüş iki sefiliz. Hayat ve kader karşısında neyden korksak ya da neyle yüzleşmek zorunda kalsak birbirimize sığmıyoruz. Biz beraberken ikimiz de çocuk kalıyoruz. Toplasan ikimizin dört ayağı var ancak biz beraberken hayata doğru sağlam iki ayaklık tek bir adım dahi atamıyoruz...”

Başını önüne eğmiş, yanağından süzülen gözyaşlarının maroken masa örtüsüne damlamasını izlerken bir anda sessiz bir hışımla elini uzattı ve sağ elinin işaret parmağıyla İris’in dudaklarına sus anlamında bir dokunuşta bulundu. Kızın, kaynama derecesine gelmiş teninin sıcaklığı dudaklarında pıhtılaşarak tüm ısınısını işaret parmağı aracılığıyla Kirpi’nin vücuduna yaydı. Kafasını kaldırıp ahretlik sevdasına bakarak konuşmaya başladı genç adam.

“Anladım...”

Sesi titriyordu. Hafifçe öksürerek daha kuvvetli çıkarmaya çalıştığı bir sesle:

“Şimdi biz neymişiz biliyor musun? Metin Şentürk’ün göremeyen gözleriyle kullandığı Ferrari Enzo’yla yaptığı 300 Km’lik hız rekoru denemesiymişiz. İşte tosladık be kızım! Şimdi çarptık işte hiç gelmeyecek sandığımız ayrılık duvarına. Gidiyorum şimdi... Ve son kez! Bil ki, bana tekrar dönsen beni yine terk edeceksin!”

...

Şişenin dibinde kalan son yudumu da içtikten sonra, ‘Şişenin dibini gördük işte!’ Diyerek onu da yanında bulunan boş şişelerin yanına bıraktı. Tam o esnada havada yayılan ıslık gibi inceden bir kadın sesi duydu. Sese doğru döndüğünde karşıdaki apartmanın balkonunda durmuş kendisine doğru el sallayarak bağırp, sesini duyurmaya çalışan bir genç kız gördü. İki apartman arasında epey

bir mesafe olduğu için sesini net şekilde duyamıyordu. İyice kulak kabartınca ‘İn oradan... Düşeceksin!’ Dediğini duydu kızın. Bir süredir orada durup kendisine sesleniyor olmalıydı. Elini havaya kaldırıp tamam der gibi bir işaret yaparak apartman terasına indi. Bekâr evini paylaştığı arkadaşlarından kurtulup rahat rahat acısını yaşamak, rahat rahat gebermek için burayı seçmişti. Bu kız da nereden çıkmıştı şimdi? Sokağa çıkıp en yakın tekelden bir şişe daha içki aldı ve kalabalık caddelere çıkmamaya dikkat ederek şehrin karanlık çökmüş ara sokaklarından denize sıfır falezlere geldi. Yol boyunca kafasına dikmeye devam ettiği şişe bitmek üzereydi. Midesinin bulandığını fark ederek gayri ihtiyarı fırlattı şişeyi. Ölmeyi düşünüyordu. Herkes bu ölümü İris’e bağlayacaktı ve fakat o yalnızca -kimsenin bilmesinin pek de elzem olmadığı- bardağı taşıran son damlaydı! ‘Şu hayatta bir kendimi bir de neden bu kadar anlaşılmaz olduğumu anlamadım!’ Dedi kendi kendine.

Denizden esen meltem de hafiften tenini ürpertmese yaşadığına kanaat getiremeyecekti. Öylesine boş bir levha gibiydi içi. Ölesiye bir boşlukta olmaktansa, önünde uzanan yarın derin boşluğuna atlamak daha makul geldi o an için. Falezin kenarına doğru aksak adımlarla ilerlerken bir sayha patlıyordu içinde:

“Yar, sevgili demek olduğu kadar uçurum demektir bazen. Uçtum. Hem de her defasında daha da yüksekte düşerek!”

Bir adım sonrası ölüme giden derin bir boşluk olsa da cebinde taşıdığı bir şey hâlâ hayatta olduğunu hatırlattı kendisine: Çalmakta olan telefonu!

İris miydi acaba? İris miydi arayan? İris...

Telefonu alarak ekrana baktı. Arayan, çalıştığı medya şirketinin sahibesi Ünzile Hanımdı. Şimdi intihar ediyorum dese, ‘Dur bekle! Kameraman yolluyorum sana manşetten gireriz!’ Der miydi acaba? Rezil rüsva bir kahkaha patlatarak açtı telefonu.

“Hangi dağda kurt intihar etmiştir? Cevap veriyorum: A şıkkı!”

...

Kadın, telefondaki sesteki yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunu anlamıştı.

“Kirpi, alkollüsün bak. En son bu durumda olduğunda neler olduğunu ikimizde biliyoruz. Nereyeysen söyle gelip alayım seni. Muhteşem bir sosyal sorumluluk projesi var. Kesinlikle içinde olmalısın!”

“Sosyal sorumsuzum ben! İstemez proje falan!”

Ne projesiydi yahu? Ağız tadıyla bir öldürtmüyorlardı insanı! Tam telefonu kapatıyordu ki Ünzile Hanım’ın cevabı kulağında silah gibi patladı:

“Engellilerle ilgili bir program çekeceğiz. Sen demedin mi onlara borçluyum, kesinlikle onlar için bir şeyler yapmalıyım diye?”

İşte, bu cevapla Kirpi bambaşka bir yere gitti... Bir sandığın ücra köşelerinde bir yere, bir daha bulmak istemezcesine sakladığı çocukluğuna...

...

Öğretmeniyle konuşurken, oturduğu koltuğun ucundan sarkarak havada sallanan ayaklarına bakıp ağlıyordu. Gözyaşlarını silmesi için kendisine verilen kâğıt mendilden minik parçalar koparıp parmaklarının arasında yuvarlamaktan yara dökmüş parmak kenarları ne kadar büyük bir psikolojik çıkmazda olduğunu anlatmaya yetiyordu. Ufacık bir yüreğe ne kadar acı sığabilir ki? Belki de insanlar bu sorunun yanıtından korktukları için soramıyorlardı.

“İnsan annesini sevmez mi yavrum. O seni doğurmasaydı sen şu an olur muydun?”

İçini çekerek ağlamasına devam etti.

“Doğurmasaymış o zaman. Ben mi dedim? Herkesin annesi ellerinden tutup okula getiriyor, beslenme hazırlıyor onlara benim annem anca yatıyor.”

“E annen istemez mi bunları yapmayı? Kadın sakat, keyfinden mi yatıyor yavrum annen?”

Omuzlarını silkti.

“Sakatlanmasaymış o zaman. Dikkat etseymiş. Geçen gün bir çocuk diğerine vurunca dayak yiyenin annesi ne biçim atıldı diğerinin üstüne. Benim annem hiç evden bile çıkmıyor, yataktan bile kalkmıyor.”

Naşide Hanım tekerlekli sandalyesini geriye doğru sürüp bir manevrayla önündeki masadan kurtuldu ve Kirpi’ye doğru geldi.

“Yaşın çok ufak. Ancak sana bir film izletmek istiyorum. Önce ailene benim yanımda olduğunu haber verelim...”

Böyle diyerek odadan çıkan kadın bir süre sonra elinde bir video-kasetle içeri girdi. 1932 yılında, Tod Browning tarafından çekilen ‘Freaks – Ucubeler’ isimli filmi izlerken Kirpi nefesini adeta ağzının çukurunda tutmuştu. Farklı engellere sahip insanların ucube olarak görüldüğü ve toplumdan dışlandığı film onu hem korkutmuş hem de aslında engelli olan insanların da diğerleri gibi olduğunu ancak bazı şeyleri isteseler de yapamadıklarını öğretmişti. Öğretmeni Naşide Hanım kendisini eve bırakır bırakmaz evin kilerine giderek orada bulunan halatı aldı ve odaya dönerek bir sandalyeye oturup kardeşinden kendisini sıkıca bağlamasını istedi. Bunu bir oyun olarak gören kardeşi kendisini bağlayınca bir süre bağlandığı ipten kurtulmak için uğraşıp bunu başaramadı. Büyük bir buluş yapmış gibi hissediyor ancak bu kendisini sevindirmekten ziyade hüznlendiriyordu. Kardeşine dönerek:

“Gördün mü bak. Buradan kurtulup kalkmak istedim ama yapamadım. İşte annem de yürümek, konuşmak, bize sarılmak istiyor ama yapamıyor!”

...

“Alo... Cevap versene Kirpi! Varsın değil mi bu projede?”

“Varım!” Dedi nemli gözlerle. “Varım abla! Gel al beni, falezlerdeyim.”

Rahmetlik anneciğini nefesi sayılı günlerinde sevmesini ve kısa bir süre için bile olsa onun dizinin dibinden ayrılmamasını sağlayan Naşide Öğretmenine bir söz vermişti o zamanlar. Madem tekerlekli sandalyeye mahkûm yaşayan o kadıncağız kendisine annesini sevmesi için yardım etmişti, o da hayatı boyunca ne zaman fırsatını bulsa engelli insanlara yardımcı olacaktı. Olabilmiş miydi peki? Hep söylemişti yapmak istediğini ancak unutmuştu onları. Günlük monotonluklara, boş koşturmacalara, rahat eğlencelere kapılmış hatırlamamıştı. En azından ölmeden evvel, şu uçurumdan atlamadan önce son iş olarak bu projeye katılacak ve onlar için elinden geleni yapacaktı. Sonra? Sonrası yoktu!

...

Proje gayet hoşuna gitmişti. Türkiye’nin farklı illerine giderek, engellilerle ilgili kurumların da katkısıyla buralarda yaşayan engellileri bulacak ve onların başarılarını gerek röportajlar, gerek haber niteliğindeki çekimlerle tüm ülkeye duyuracaklardı. Bu proje, kapsamı dâhilinde özel bir mana barındırmaktaydı. Onların yapacakları program, çekecekleri görüntüler engelli insanları eksik,

kusurlu yanlarıyla değil sağlıklı olduğu halde pek çok insanın elde edemediği başarılarıyla yansıtacaktı. Kamu spotu çalışmalarında dahi dramatik unsurların ön plana çıkarıldığı bir ülkede bu proje, Kirpi'ye göre çığır açacak bir atılımdı. Herkes bilecekti ki 'Allah kimsenin başına vermesin!' Diyerek üzüntü belirtisi gösterilen engeller, bu engele sahip kişilere yeterli imkân sağlanırsa üstesinden gelinmeyecek şeyler değil... Daha birkaç saat öncesinde falezlerin tepesinden maviliklere uçmak isteyen kanatsız Hezârfen sanki kendisi değildi. Otobüs, Anadolu yollarını arşınlarken o da internette gezinerek eğitim, sanat, spor gibi var olması elzem dallarda başarılar elde eden engelli insanları araştırıyordu. Gezindiği sayfalarda kendisini hayretlere gark eden, gıpta etmesini sağlayan öyle başarılarla örülü engelli hayatlar vardı ki her gün görmekten aşına olduğu sağlığı yerinde ve fakat amaçsız insanlara acıdı bir an. Bir kez daha anlamıştı ki yasaklar ve engeller ancak ve bizzat insanın aklının içerisindeydi. Elleri sağlam olduğu halde iki satır yazı yazmaktan aciz insanlara karşılık kolları olmadığı için ayaklarıyla resim çizen, yazı yazan insanlar görüyordu. Gözleri olduğu halde iki satırlık gazete sütünü okumayı kendine yük addeden insanlara karşı kör oldukları halde kendilerine uyarlanmış alfabeden okuma yazmayı söken bununla da kalmayıp şiirler, öyküler yazan insanlara şahit oluyordu. Pek çok insan spor yapmazken, iki adım atmaktan üşendikleri için ömürlerinin hatırı sayılır bir kısmını arabalarına ve toplu taşıma araçlarına hapsetmişken tekerlekli sandalyeye mahkum olup basketbol oynayan, protez ayakla koşu yarışmalarına katılan insanların varlığından haberi oluyordu. Kendisi dâhil sağlığının kıymetini bilmeyen tüm insanlara karşı çocuksu bir kızgınlık peyda oldu yüreğinde. Neticede kendisine bahşedilen sağlıklı bir bedenın kıymetini bilmeyip onu hunharca kullanan insanlardan nasıl olur da engeliyle yaşamak zorunda olan insanların hâlini anlaması beklenirdi? Ve yine bir öfke belirdi içinde aniden. Bu duyarsızlık, bu görmezden gelme, bu tiksindirici acıma ve bunun yanı sıra –ben ne yapabilirim ki?- havaları... Tüm bu duygularını mengeneyle alıp sıkınca ortaya, Burcu Dere isimli yürüme engelli bir şairenin tabiri caizse can alan bir cümlesi çıkıyordu:

'Afrikalı çocuğun midesi kadar boş dünya!'

...

Yorucu bir yolculuğun ardından ulaştığı şehrin engelliler derneğinde kendini ilk olarak mutfak kısmına attı. Son birkaç saattir tek kupa kahve içmemişti. Bu Kirpi için alışık olmadık bir durumdu ve tüm hücrelerinin kafein, kafein diye tezahürat yaptığını hissediyordu. Mutfak ihtiyacı görece kadar yeterli araç gereçle donatılmış ve bir köşeye zayıf dört kişinin sığabileceği bir kanepede oturmuştu. Kirpi, içeriye girince kanepede oturan güzel yüzlü genç bir kız gördü. Oradaki görevlilerden birisi olduğunu varsaydığı kıza nazik bir biçimde:

"Pardon! Acaba burada bir kupa kahve içebilmek için kime danışmam gerekiyor?"

Elindeki dergiyi okumaya derin bir biçimde dalmış olan kız kafasını kaldırıp kendisine bakarken tebessüm ederek:

"Siz oturun ben hazırlayayım sütlü, sütsüz?"

Konuşurken ağzının kenarının hafiften kaydığını fark ettiği kız ayağa kalkıp topallayarak ocağa doğru yürüyünce kendisini kötü hissetti. Keşke istemeseydi... Sonra toparladı kendisini. İşte o da sığ insanlar gibi düşünmeye başlamıştı. Ne vardı yani? Kızcağz biraz yavaş ve topallayarak da olsa gayet yürüyebiliyordu. Bunu büyük bir sorun gibi görüp onu da buna inandırmanın ne âlemi vardı? Mantık işi miydi yani? Güven vermek dururken...

"Sütsüz ve varsa tarçınlı lütfen." Diyerek kanepenin ucuna ilişti. Henüz kahvesi hazır olmamıştı ki aniden yanında beliren iri bir gölgeyle irkildi. Kafasını kaldırınca anlık biçimde gördüğü güleç bir Anadolu adamı:

"Hoş geldiniz TV'ci Bey..."

Refleksif bir biçimde tokalaşmak için elini uzattığı adam tebessümünden miskal miktar kaybetmeden omuzlarını silkti.

“Ellerim yok ki beyim vatan müdafaasına verdik. Eh var olsun ülkemizzzzz!”

O an karşısında bu koca yürekli gazi olmasa... Mesela evindeki kanepesine kurulmuş bir biçimde çayı önünde, sigarası tablasında, bir öykü yazıyor olsa da gözünün önüne gelmiş olsa bu sahne... Ağlardı! Ama o an ağlamak olur mu sayın okur? Karşısında rahatça yaşamasını, elini kolunu sallayarak ve kimseye hesap vermek zorunda hissetmeden dolaşmasını sağlayan kale surlarının taşlarından birisi var. Ağlamadı. Hıçkırığını iman tahtasında tuttu, gazinin karşısındaki ezilmişliğini yutkundu ve adama sohbet etmek istediğini söyleyerek oturmasına yardımcı oldu. Gazi, askerliğinden ve başına gelen kazadan bahsederken Kirpi'nin aklında hâlâ yüreğine yumru olup oturan o 'ülkemiz' vurgusu cereyan ediyordu. O güne kadar ne bir isimde, ne de bir kelimedede 'Z' harfinin bu raddede içten söylendiğine şahit olmamıştı. Uzun ve kıssadan hisselerle örülü bir hasbihalin ardından Kirpi, yol yorgunluğunun da vermiş olduğu bir rehavete kapılarak oteline gidip dinlenmek için izin istedi. Ve sürprizlerle dolu olan Gazi Gani günün son bombasını patlattı:

“Yarın bowling turnuvarımız var. İç odadan broşür al bak. Gelirsen çekim yaparsın hem.”

Broşürü alarak dernekten dışarıya çıkınca kalabalık insanların arasında yürümeye başlayan Kirpi'nin hayata ve insanlara bakışı değişmişti. Daha önce pek de fark etmediğini anladığı bir bakış açısıyla gözleri sürekli hatalar görüyordu. Engellilere uygun kaldırımlar, asansörlü üst geçitler, onlara uygun park yerleri, yaya geçitleri... Yok, oğlu yoktu! Bir sigara yaktı efkârlanarak, “Ulan şu daracık yaya geçidinden geçenler bile ezilmemek için su kaynağı bulmuş zebra sürüsü gibi birbirinin sırtına binerken kim düşünür Gazi Gani sende nereye tutunacak?” Dedi ve daha fazla eksik görmek istemezcesine kafasını önüne eğip aceleci adımlarla oteline gitti.

Ertesi gün güzel başladı. Farklı dernek ve kuruluşlardan gelen onlarca engelli insanla sohbet ettikçe onların sıcakkanlılıklarından kendisi de yüreğine bir miktar doldurdu. Onların sosyal aktivite ihtiyaçlarını karşılayan sponsor firma yetkilileriyle görüştü, onlara fikirlerini aktardı ve anladı ki bir gün öncesinden beri bir an olsun kendisini o uçurum kenarına iten sorunları düşünmemişti. Bir ara sigara içmek için izin alıp buldukları bowling salonunun içinde olduğu alışveriş merkezinin balkonuna çıkarken dün kendisine kahve getiren kızın da kendisiyle beraber o tarafa yöneldiğini gördü. Demek küçük hanım da sigara içiyordu. Beraberce uygun bir yer ararlarken masalarında oturmuş modern tabirle -geyik muhabbeti- yapan genç bir kafilenin ayyuka çıkan kahkahalarına şahit oldular. İlk anda sezemese de daha sonra kendileriyle ilgili bir dalga geçme durumunun olduğunu anlayan Kirpi gerildi. Daha önce herhangi bir zümre veya mecrada utanılacak bir şey yapmamıştı ve küçümsenecek, alay konusu edilecek herhangi bir davranışı da yoktu. Bir anda kendisine gülünmesine sebep olan ekşiği üstünde başında aramaya başladı. Pantolonunun fermuarını kontrol etti. Kapalıydı... E bu sesi kısıлып dili büzüşesiceler neden gülüp duruyorlardı o halde? Yanıt kahveci güzeli Gülfemden geldi.

“Sorun sende değil bende. Çünkü sakatım!”

Yuhtu artık! Çüştü artık! Ohaydı artık! Yok devenin de nalıydı artık be! Hayatının geride bıraktığı kısma bakınca bir insana hiç yakışmayacak şeyler yapmıştı. Sabahlara kadar içip sokaklara istifra etmişti, sevgilisiyle güpegündüz ulu orta öpüşmüştü falan da sırf birazcık topallıyor diye bir insana da gülünmezdi.

“Bence sen bu durumu aklına yerleştirmişsin ve yanlış anladın durumu.” Dedi genç kızı teskin etmek istercesine. Kız gayet net yanıtladı.

“Bu hayatı ben yaşıyorum sen değil. Eğer ben şu an yalnız olsaydım beni fark etmezlerdi bile ancak yanımda sen varsın ve sağlıklısın, elin yüzün düzgün falan... Benden ziyade seni ayıplıyorlar şu an. Sırf çevrede bu kadar normal kız varken benimle beraber olduğunu düşünerek...”

O konuştuğka kanı donuyor, kendinden utanıyordu. Evet, dün mutfağa girdiğinde görecek pek beğendiği kıza şu anda kendisi nasıl bakıyordu acaba? Neden ona özel davranmak zorunda hissediyordu? Neden her hareketini kolluyor bir sorun çıkmaması için diken üstünde duruyordu ancak bu kız kendisine beraber bir yerlere gitmeyi teklif etse ona sunacağı bahaneyi dilinin ucunda bir yerlerde saklıyordu? Utanarak başını önüne eğdi. Kız devam etti.

“Benim ailemin yıllardır sakat bir kızı var. Onunla yaşamaya alıştılar. Peki, benim erkek kardeşim engelli bir kızla evlenmek istese ona izin verirler mi sanıyorsun? Ya da ben... O kaza olmadan önce engelli insanların yaşadıkları zorlukları -ki bunların pek çoğu diğer insanların sorumsuzluğundan kaynaklı- ne kadar biliyordum? Kendime verecek dahi cevabım yokken seni veya şu karşıda oturan insanları sorgulayamam! Hadi girelim içeri.”

‘Büngül büngül kan kusmak’ deyişinin anlamını bilir misiniz sayın okur? O deyiş o an Kirpi için, susmak yerine yapmayı tercih edeceği bir eylemdi!

O gün hayatında unutamayacağı ve ömrünün geriye kalanında vereceği kararlara yön çizecek olan pek çok olayla karşılaştı. Eğer kendisi bir alış veriş merkezinde zemine oturmak zorunda kalsa utançtan kıpkırmızı kesilirdi. Ancak kendisinin çiftler çiftler atlayarak inip çıktığı merdivenlere oturup uzun bir çabalamanın neticesinde bu merdivenleri çıkmak zorunda kalan ayakları sakat insanlar gördü. Elleri ve ayakları olmadığı için diğer engellilerin yardımıyla bowling topunu başıyla oyuna sokan insanlar gördü. Tekerlekli sandalyede oturan bir kadını arkadan iten kör bir adam gördü! Ve anladı ki onlar birbirlerinin eksiklerini gayet güzel kapatabiliyorlar. Çünkü onlar sağduyulular. Ve bu sağduyu gıpta edip örnek almak yerine ateş düştüğü yeri yakar sözleriyle açıklanıp sonra unutulacak kadar sığ ve basit değil. Yalnızca ufak bir farklılık... Zihinsel veya bedensel açıdan yalnızca ufak bir bozukluk... Bu, onlara mağaraya kapatılıp toplumdan izole edilen birer cüzzamlıların gibi davranılması için yeterli bir gerekçe değil. Onlarla yaklaşık olarak iki ay kaldı. Her günü dolu dolu yaşadı ve hayatında belki de ilk kez bir halta yaradığını görecek mutlu oldu. Hiç unutmazdı, bir gün Gülfem kendisine bir video izletmişti. Videodaki adam kolları ve bacakları olmayan bir yaşam koçuydu ve seminerler düzenleyerek insanlara başarının sırlarını veriyordu. Onlara bedensel eksiklikleri olsa dahi bunu hangi noktalarda avantaja çevirebileceklerini anlatıyor ve zorlukların üstesinden gelebilecekleri önerilerde bulunuyordu. Evliydi. Çok güzel bir hanımı ve mutlu bir ailesi vardı. Pek çok normal insanın elde edemediği güzelliklere ve servete sahipti. Kirpi, videoyu izleyince; “Bak! Helal olsun adama yılmamış ve saygın bir insan olmayı başarmış.” Dedi. Gülfemin yanıtıysa iki dudak arasından çıkan sert bir kroşe gibi Kirpi’nin yorumunun üstüne indi:

“Bizim çocuklarımız da onların çocuklarının bu adama sarıldığı gibi bize sarılsa biz de o adam gibi olurduk evelallah!”

Şüphesiz ki olurdu. Olurlardı...

Kirpi, orada bulunduğu sürenin sonlarına doğru Ünzile Hanım’ın yönlendirmesiyle Türkiye Özel Sporcular Kayak Federasyonunun ülkemizde düzenlediği Özel Sporcular Dünya Kayak Yarışmasına gitti. Ajans kendisinden görüntü almasını, röportaj yapmasını ve gelişen haberlerle ilgili köşe yazısı yazmasını istemişti. Ülkemize 3 altın 1 gümüş madalya kazandıran genç bir kayakçı kızın milli marşımızı kürsüde tam dört kez okutması ve Kirpi’nin her seferinde aynı biçimde gözlerinin dolması ajansa kısa ve net bir yazı yollamasını sağladı:

‘Çolak bir kayakçının tek elle sarıldığı hayata çift elle sarılmadığımız için seyircisiyiz bu oyunun!’

Bu cümleden herkes, payına düşeni alsındı!

Tüm bu çekilen programlara, yapılan röportajlara televizyon kanalları itibar etmemişti. Pek çoğuna rating lazımdı. Engelli insanların başarıları yayın akışı içinde kendine yer bulamazdı. Hem sağlam bir sponsoru olmayan program mı olurdu canım? Demagoji yapılmalıydı! Banka hesap

numaraları verilmeliydi, varlıklı iş adamlarından yardımlar istenilmeliydi falan! Halkı bunlar çekerdi... Kim ne yapsındı yoksa ayağıyla resim çizen kolsuz ressamı? Haber bültenini doldurmada kullanılacak üç dakikalık görüntü! O da arka fonuna kallavi bir duygusal enstrümantal parça eklenirse... Kirpi, yaptığı işin pazarlanamamasından zerre gocunmadı. Oradan ayrılıp kendi kentine dönmeden evvel herkesle tek tek vedalaşarak helallik aldı. Gülfem'in tüm 'kal' ısrarlarına rağmen bekleyenim var diyerek ve fakat bekleyeninin olmadığını gayet tabii bilerek yola çıkarak geriye döndü. Zaman kaybetmek istemiyordu. Henüz yola çıkmadan, döneceği günün akşamına tüm medya şirketlerine ve haber ajanslarına bir brifing vereceğini haber etmişti. Ve ayağının tozuyla, soluklanmadan kısacık brifingine başladı:

“Onlar görmeyen gözlerle okuyabiliyor. Olmayan ayaklarla spor yapabiliyorlar. Ve hatta tek parmağı olan bir adam gazete dahi çıkarabiliyor, televizyon programı yapabiliyor... Onlarla beraberken anladım ki onları acınacak birer yaratılış farikası olarak görenler dışında acınacak bir kimse veya durum yok ortada. Yalnız onların eksik bir yanları var: İmkân! Onlara gözünüze 'sakat gözlüğü' takmadan bakınca ortada başka bir farklılık göremiyorsunuz. Bilin istedim.”

Ve herkese teşekkür ederek sahneden indi. Dışarıya çıkıp en yakın tekelciden bir şişe bira aldı ve kendini falezlerin kıyısında buldu. Sigarasını içkisine meze yaparken sükûnet içinde denizi izledi ve düşündü. Henüz gelmiş olduğu yere ait neredeyse her anı yüzünde bir tebessüm olup dudaklarının ucunda patlarken, her düşünce filizi koca bir sarmaşığa dönüşüp sandalyede oturarak kardeşinden kendisini bağlamasını isteyen o küçük çocuğu çepeçevre sarıyordu. Rahmetli anneciği şuracıkta olaydı da...

Rahmetli anneciği ta Kaf Dağının ardında olaydı da oğlu gidip, onu bulup, sınıksık sarılaydı! Şişeyi bitirip sigarasını söndürünce ayağa kalktı ve arkasını dönüp hayata tutunmadan evvel son bir cümle döküldü dilinden:

“Gönül borcumuzu ödemek için yardım edelim dedik. Ne yapsak da ödeyemeyeceğimiz bir borcun altına girdik iyi mi?”

Eser Sahibinin,

Adı: Mustafa (Viá)

Soyadı: Dedeğa